

Pe vatra cu țărînă
(Psalmul 137)

Pe vatra cu țărînă, în vechiul Babilon,
Plîngeau israeliții după al lor Sion.
Pe țărmuri depărtate, pe mal la Eufrat,
În groaznica robie au plîns și s-au rugat.

Cor:
Ierusalime, Ierusalime,
Ni-e dor de locul nostru minunat.
Din pribegia depărtării
Israelii-au plîns și s-au rugat.

Vrăjmașii le cerură cîntări și bucurii,
"Cîntați-ne cu harfa a voastre melodii,
Așa cum altădată la templu ați cîntat,
Cînd norul de lumină deasupra voastră-a stat."

Cum să cîntăm o Doamne, pe-acest pămînt străin
Cîntarea bucuriei, loviți de-atîta chin.
Vrăjmașii noștri iată, să lă cîntăm ar vrea,
Aici în suferință și în durerea grea.

Ierusalime dragă, spre tine noi privim,
De-aicea din robie cu lacrimi te dorim.
De vom uita vre-odată pămîntul nostru sfînt,
Să nu putem cu limba rosti nici un cuvînt.

Cu lacrimi ei jurară că nu se vor lipi
De idolii din țară, și nu le vor sluji.
Căci Domnul e tăria, și Lui îi vom cînta,
Ierusalime dragă, noi nu te vom uita.

Cu harfele-atîrnate, pe maluri ei stăteau,
Leviții, cîntăreții, cu toții ei plîngeau.
O Doamne, cîtă jale e cînd păcătuim,
Robia ne apasă și-atunci ne pocăim.

Amin